

„העולם הזה“ 1787, „השריפה במערכת“, בגליון הראשון אחרי השריפה.

שמואל אביטל
ליבי איתכם

ליבי כואב, ואני יכול לצטט את המקור נן של איכה: ...על אלה אני בוכיה, עיני עיני יורדה מים...
שוב הם עשו זאת. אבל הם שרפו רק את החמירות. את רוח המהפכה לשלום ותיקון המעוות הם לא יכולים לשרוף. הם לא יוכלו לאני הרוחני הפנימי המדריך את דרכם של כל העובדים במערכת

הגליון שלאחר השריפה הוא גליון ה- התגלות.
גם בטלוויזיה כאן דיברו שכוח השלום של ישראל עוד פעם מותקף בצורה מס- תורית. זהו גם נושא לוויכוח עם תל- מידי כאן באוניברסיטה.
אני מברך את אומץ הרוח והגבורה. בכיתי ממש כאילו פגעו בגופי, כשראיתי את התמונה של עובדי המערכת מלוכדים בהכנת הגליון. ליבי איתכם בצורה החי- לטית. וגם לבבות של אחרים נשואים אליכם. ללכת קדימה.
ישר כוחכם יקרי, אני תומך בכם לא רק כקורא אלא כשותף לרעיונות של כוח חדש, וכקורא ותיק מאז עליתי לארץ.
(המשך בעמוד 8)

כחיילים בעיצומו של הקרב המכריע.
אל נא נצטער על הנגטיבים. לאלה יכר- לים למצוא תחליף. אבל הם לא יחסלו את רוח המהפכה האמיתית שיש במערכת העולם הזה וכוח חדש.
כאן, באיזור זה בארצות-הברית, היה הד חיובי לשריפה. הווה אומר: שהשריפה של העיתון הלוחם — מוכיחה את תהי- פוכות הנפש של ישראל, וחושפת שחיתות רקובה, האוכלת כל חלקה טובה בחברה הישראלית.
אני עוד אוהב את ישראל מכיוון ש- שופר הנבואה המעשית של העולם הזה מפיה בי תקווה חזקה לשינוי ותיקון הי- מעוות בחברה הישראלית.
לא חשבתי לרגע כי העולם הזה יפסיק להופיע בגלל השריפה.

הקו הבטוח בין שתי נקודות

